از سوئز ۱۹۵۶ تا هرمز ۲۰۲۶؛ چگونه جنگ با ایران به عصر مداخلات قدرت‌ها در منطقه پایان می‌دهد؟

آغاز پایان نظم آمریکایی در غرب آسیا

گزارش

علیرضا محمدی
گروه بین‌الملل

کرزوس، پادشاه لیدیا و ثروتمندترین مرد عصر خود، هنگامی که پیشگوی دلفی به او وعده داد که در صورت جنگ با ایران، یک امپراطوری بزرگ را نابود خواهد کرد، مغرور از قدرت، تنها آنچه را که می‌خواست بشنود، شنید. او از رود هالیس گذشت و همه چیز را باخت؛ امپراطوری ویران شده، امپراطوری خودش بود.

هفتاد سال پس از بحران سوئز در سال ۱۹۵۶که هنری کیسینجر در کتاب «دیپلماسی» از آن به عنوان نقطه عطف پایان نفوذ اروپایی‌ها در خاورمیانه یاد می‌کند؛ به نظر می‌رسد تاریخ در حال تکرار است. استفن والت نظریه پرداز روابط بین‌الملل و استاد دانشگاه هاروارد در مقاله جدید خود در فارن پالیسی تصریح کرده جنگ ایران باعث شده بعد از یک قرن، دخالت قدرت‌های بزرگ در خاورمیانه کمرنگ شود. امروز و در نهمین ماه از جنگ علیه ایران، نظم آمریکایی در منطقه با سرنوشتی مشابه دست‌وپنجه نرم می‌کند. با فرسایش بازدارندگی واشنگتن و ترک خوردن چتر امنیتی آمریکا، بازیگران منطقه در حال ترسیم معماری جدیدی هستند؛ مسیری که از پیمان مکه تا توافقات امنیتی بدر و دوحه، نشان از تلاش برای جایگزینی نظم آمریکایی پس از جنگ دارد.

تله اتحاد و ترومای رهاشدگی

گلن اسنایدر، نظریه‌پرداز برجسته روابط بین‌الملل، در کتاب «سیاست اتحاد» (۱۹۹۷)، پارادوکسی را تشریح می‌کند که در آن دولت‌های ضعیف‌تر برای تأمین امنیت خود در برابر یک تهدید با یک ابرقدرت همسو متحد می‌شوند (دنباله روی- Bandwagoning) اما این اتحاد، آنها را در ترس دائمی «رهاشدگی» و «به دام افتادگی» در صورت تغییر اولویت‌ها و منافع ابرقدرت نگه می‌دارد.

به نظر می‌رسد این کابوس اکنون برای پایتخت‌های عربی به واقعیت پیوسته است. تام باراک، سفیر ایالات متحده در ترکیه، در مصاحبه ۲۹ اکتبر خود با شبکه سی‌ان‌ان فاش کرد که سیاستمداران خاورمیانه نگران خروج نهایی واشنگتن از منطقه هستند؛ جایی که آنها خود را در برابر ایران چون شیر زخمی، تنها و بی‌دفاع می‌بینند. در همین راستا، اظهارات اخیر دونالد ترامپ مبنی بر لزوم پرداخت تمام هزینه‌های جنگ توسط کشورهای عربی، به این اضطراب دامن زده است.

وقتی سپر امنیتی خود به هدف تبدیل می‌شود

کشورهای حاشیه خلیج فارس پس از جنگ اول خلیج فارس (۱۹۹۱) برای جبران خلأ بازدارندگی و در فضای تفوق هژمونی ایالات متحده در پساجنگ سرد، خاک خود را میزبان پایگاه‌های نظامی آمریکا کردند اما اکنون، در میانه درگیری‌های مستقیم آمریکا و اسرائیل با ایران و اعمال محدودیت‌های عبوری از سوی تهران در تنگه هرمز، محاسبات نخبگان این کشورها تغییر کرده است.

رهبران عربی به این نتیجه رسیده‌اند که پایگاه‌های آمریکایی نه تنها سپر امنیتی موفقی برای آنها نیستند، بلکه کشورشان را به میدان نبرد سیاست‌های واشنگتن تبدیل کرده‌اند. تهران نیز بارها، چه پیش از جنگ و چه در جریان آن، به میزبانان این پایگاه‌ها هشدار داد که پیوند زدن سرنوشت‌شان به واشنگتن، خسارت‌آفرین است. ایران با استناد به حق دفاع از خود، بارها این پایگاه‌ها را به طور مشروع در خاک همسایگان هدف قرار داده و تأکید کرده تا زمانی که از خاک آنها علیه امنیتش استفاده شود، این حملات متوقف نخواهد شد.

تکاپوی منطقه برای خودکفایی

استفان والت در فارن پالیسی با بررسی روند تاریخی نظم‌سازی در منطقه غرب آسیا نوشته است که دوران مداخله قدرت‌های بزرگ در خاورمیانه به سر آمده و اکنون مردمان این منطقه سرنوشت خود را رقم خواهند زد. به باور والت، نقش آینده آمریکا در منطقه از یک نیروی نظامی فرامنطقه‌ای، به یک شریک تجاری و متعادل‌کننده منطقه‌ای تقلیل خواهد یافت.

فارغ از نقش آینده واشنگتن، پرسش کلیدی آن است که خاورمیانه در دوران پساجنگ و پس از خروج نظامی آمریکا با چه آرایشی روبه‌رو خواهد بود؟ از یک سو، ایستادگی تهران در برابر ابرقدرت جهانی، وزن ژئوپلتیکی و اعتماد به نفس ایران را برای اعمال نفوذ افزایش داده است؛ موضوعی که پایتخت‌های عربی را نگران از برتری فشار تهران می‌کند. از سوی دیگر، دولت‌های منطقه بشدت نگران سیاست‌های بی‌ثبات‌کننده اسرائیل هستند. تل‌آویو که در دوره اول ترامپ با پروژه عادی‌سازی به دنبال محاصره و تحت فشار قرار دادن ایران بود، پس از هفت اکتبر ۲۰۲۳، به رویکرد تهاجمی خود بازگشته و با نسل‌کشی در فلسطین و تجاوز به خاک سوریه، قطر و لبنان، بار دیگر در ذهن سیاستمداران منطقه به عنوان بازیگر برهم‌زننده نظم و ثبات تثبیت شده است.

از مکه تا بدر تولد پیمان‌های جدید

در این دوگانه جدید، پایتخت‌های خاورمیانه پس از دو دهه حضور قدرت‌های فرامنطقه‌ای، به این درک رسیده‌اند که امنیت، جز با همکاری‌های بومی و پیمان‌های چندجانبه به دست نمی‌آید.

نتیجه این تغییر رویکرد، تشکیل پیمان مکه در سال جاری میان ریاض، آنکارا و اسلام‌آباد و همچنین امضای پیمان‌های دوجانبه و چند جانبه امنیتی میان ترکیه، قطر، اندونزی و کویت در ماه‌های اخیر است. بلال صعب، کارشناس مسائل خاورمیانه در مؤسسه چتم‌هاوس، در یادداشتی برای المجله (Al-Majalla) پیرامون اتحادها و ائتلافات منطقه‌ای عنوان کرد جنگ با ایران، آگاهی کشورهای خلیج فارس را از خطراتی که از وابستگی بیش از حد به موضع نظامی واشنگتن ناشی می‌شود، تشدید کرده است. همچنین نشان داده است که کشورهایی که میزبان نیروهای آمریکایی هستند، حتی زمانی که به دنبال رویارویی نیستند، می‌توانند هدف قرار گیرند.

اگرچه مقامات آنکارا و اسلام‌آباد تأکید دارند که این پیمان‌ها علیه هیچ کشوری نیست، اما بررسی منافع بازیگران، جهت‌گیری اصلی آن را روشن می‌کند. ترکیه که پس از سقوط دولت بشار اسد در سال ۲۰۲۴، تلاش کرده نفوذش را در سوریه و شمال عراق تحکیم کند، اکنون اسرائیل را مهم‌ترین تهدید خود در منطقه می‌بیند. دعوت‌نامه‌های ارسالی برای گسترش این ائتلاف نیز معنادار است: ترکیه و پاکستان از ابتدای امضای معاهده در پی جذب مصر به عنوان کشور هم‌مرز و دارای سابقه تاریخی در مبارزه با اسرائیل بوده‌اند. هم‌زمان، دمشق تحت حاکمیت جولانی که پس از دو سال هنوز با بحران‌های اقتصادی و تجاوزات اسرائیل دست‌وپنجه نرم می‌کند، اکنون با دعوت آنکارا برای پیوستن به این بلوک مواجه شده است.

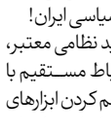
> رهبران عربی به این نتیجه رسیده‌اند که پایگاه‌های آمریکایی نه تنها سپر امنیتی موفقی برای آنها نیستند، بلکه کشورشان را به میدان نبرد سیاست‌های واشنگتن تبدیل کرده‌اند

تئوری بازی‌های ائتلاف‌ها

در مقابل این بلوک، پیمان ابراهیم قرار دارد که همچنان به دنبال گسترش بازیگران و حوزه‌های نفوذ است. امارات متحده عربی در کنار اسرائیل و با تکیه بر پروژه کریدوری ای‌مک (IMEC) که هند را از طریق ابوظبی به بندر حیفا متصل می‌کند؛ به دنبال ایجاد کمربند فشار بر دور ایران و کسب منافع مالی است؛ پروژه‌ای که بشدت برای برخی بازیگران منطقه‌ای وسوسه‌انگیز شده است. تل‌آویو که پس از هفت اکتبر و جنگ علیه ایران و متزلزل شدن روابطش با غرب جایگاه و ثباتش را در خطر می‌بیند؛ این اتحادها را تهدیدی ارزیابی می‌کند که قصد تحمیل فشار بر اسرائیل را دارند. در همین راستا تل‌آویو به دنبال تعمیق روابط خود با بازیگران همراستا با منافع خود در مقابل این توافقات وتعهد نامه‌ها می‌باشد. سفر بنیامین نتانیاهو به ابوظبی و گسترش ارتباطات اسرائیل با آذربایجان را می‌توان در همین راستا توجیه کرد. در ۱۰ اگوست روزنامه یدیعوت آحارونوت (ynet) به نقل از یک مقام صهیونیستی با اعلام نگرانی تل‌آویو از پیمان مکه خواهان تشکیل اتحادهای جایگزین، بویژه با محور یونان و قبرس علاوه بر هند و امارات متحده عربی شد. آویرام بلایش معاون رئیس مرکز امنیت و امور خارجه اورشلیم و عضو سابق دستگاه امنیتی رژیم صهیونیستی در یادداشتی برای روزنامه اسرائیل تایمز، با حمایت از اتحاد با امارات متحده عربی و مراکش مدعی شد که تل‌آویو برای گسترش نفوذ و مشروعیت در خاورمیانه در بحبوحه کاهش حمایت‌های واشنگتن از اسرائیل به دلیل شکست جمهوری خواهان در انتخابات میان دوره‌ای آمریکا، باید با کشورهای عربی این منطقه شراکت و همکاری بکند.

در این صفحه شطرنج، رفتار چین به عنوان رقیب دهلی و قدرتی که در پی نفوذ در خاورمیانه است، نشان می‌دهد که پکن تمایل دارد به طور غیرمستقیم از پیمان مکه در برابر پیمان ابراهیم حمایت کند. سفر اخیر شی جین‌پینگ به قاهره و تأکید او بر اینکه مسأله فلسطین مهم‌ترین اولویت منطقه است و باید به دست بازیگران منطقه‌ای حل و فصل شود، نشان از همسویی پکن با نظم جدید بومی دارد. البته هنوز برای ارزیابی و قضاوت راجع به سرنوشت و کارایی این ائتلاف‌های متضاد زود است؛ اما یک واقعیت امروز عیان است؛ همان‌طور که هنری کیسینجر جنگ سوئز را آخرین پرده از حضور اروپا در خاورمیانه نامید، جنگ علیه ایران را نیز می‌توان آخرین صحنه از تئاتر هژمونی آمریکا در جنوب غرب آسیا دانست؛ منطقه‌ای که اکنون به سوی آینده‌ای جدید و بی‌سابقه گام برمی‌دارد.

بدون روتوش

محمد محسن فایضی
کارشناس مسائل فلسطین

«درمر» مستعفی همچنان در اتاق تصمیم‌گیری!

در دنیای سیاست، بعضی چهره‌ها با اینکه با استعفادادن از کابینه و رسانه‌ها کنار می‌روند، اما از معادله قدرت و تصمیم‌گیری حذف نمی‌شوند؛ ران درمر یکی از همین چهره‌هاست! مردی که چند دهه در نزدیک‌ترین حلقه تصمیم‌گیری نتانیاهو حضور داشته اما با وجود کناره‌گیری از وزارت راهبردی از یک سال پیش، همچنان در یکی از حساس‌ترین پرونده‌های امنیتی اسرائیل یعنی جنگ با ایران حضور دارد!

درمر که برهه‌ای سفیر اسرائیل در واشنگتن هم بوده و از چهره‌های اسرائیلی با نفوذ در ساختار سیاسی آمریکا به‌ویژه جمهوری‌خواهان و حلقه ترامپ محسوب می‌شود، هفته گذشته همراه گوفمان رئیس موساد در سفر به آمریکا برای رایزنی با مقام‌های دولت ترامپ حاضر بوده تا آنها را برای حمله مشترک و سوم به ایران قانع کند.

اما اهمیت درمر فقط به این سفر و رایزنی‌ها محدود نیست. او در گفت‌وگویی پادکستی که هفته پیش با برنامه آمریکایی «School of War» داشته راهبردش را شرح می‌دهد. درمر ادعا می‌کند برنامه هسته‌ای ایران در حملات قبلی عملاً نابود شده و اکنون مسأله اصلی، حفظ فشار تا رسیدن به نتیجه‌ای بزرگ‌تر است: تغییر ساختار سیاسی ایران!

نسخه پیشنهادی او سه ضلع دارد: تهدید نظامی معتبر، تحریم‌های اقتصادی فلج‌کننده و ارتباط مستقیم با مخالفان حکومت ایران. درمر حتی از فراهم کردن ابزارهای ارتباطی و امکاناتی سخن می‌گوید که به ادعای او، معارضان را در برابر نیروهای امنیتی توانمند کند. او در بخش دیگری، هدف قرار دادن زیرساخت‌های انرژی ایران را در صورت واکنش تهران به فشار اقتصادی پیشنهاد می‌کند؛ آن هم نه لزوماً با حمله‌ای یک‌باره، بلکه در قالب ضرباتی مرحله‌ای برای افزایش فشار بر تهران.

درمر در این مصاحبه تلاش می‌کند ترامپ را نیز در همین چارچوب متقاعد کند. او عقب‌نشینی آمریکا و توافق در شرایط کنونی را شکستی راهبردی می‌خواند و از ترامپ می‌خواهد فشار را با صبر و استمرار ادامه دهد. در نهایت، درمر را باید صدای یک راهبرد بلندمدت در اسرائیل دانست؛ راهبردی که حمله نظامی را نه پایان تقابل، بلکه ابزاری برای تحمیل نظم مطلوب تل‌آویو می‌بیند.

درمر می‌گوید ۷ اکتبر این تصور را در اسرائیل از بین برد که می‌توان با حفظ وضع موجود و اتکا به بازدارندگی، تهدیدها را مهار کرد. از نگاه او، اسرائیل دیگر نباید اجازه دهد تهدیدی مانند حماس یا حزب‌الله در همسایگی‌اش قدرت بگیرد؛ بنابراین باید پیش از آنکه تهدید به مرحله عملیاتی برسد، آن را در خاک طرف مقابل خنثی کند.

او در این پادکست می‌گوید که معتقد است شکست نظامی حماس به‌تنهایی برای تأمین امنیت اسرائیل کافی نیست و باید بافت جامعه فلسطینی تغییر کند. روندی که باید در مدارس، نظام آموزشی و نهادهای دینی غزه دنبال شود. او پیشنهاد می‌کند کشورهای عربی مانند امارات، عربستان و مراکش در بازسازی غزه نقش بگیرند و حتی در بازسازی مساجد و جهت‌دهی به فعالیت روحانیون مشارکت کنند. به اعتقاد او، این روند ممکن است یک نسل زمان ببرد. پروژه‌ای که ادبیات او در راهبرد تغییر رفتار در ایران را بهتر قابل فهم می‌کند.

نوبت: اول
کد: ۱۶-۴۰۵-۳۰۰-ر

وزارت راه و شهرسازی
شرکت عمران شهر جدید پردیس

فراخوان عمومی فروش املاک و مستغلات شرکت عمران شهر جدید پردیس

شرکت عمران شهر جدید پردیس در نظر دارد املاک و مستغلات تحت اختیار خود را از طریق فراخوان عمومی و با جزئیات مندرج در اسناد فراخوان، با بهره‌گیری از سامانه تدارکات الکترونیکی دولت (www.setadiran.ir) با شماره فراخوان ۲۰۰۵۰۰۱۰۹۸۰۰۰۰۰۶ به صورت الکترونیکی به فروش برساند.

تاریخ انتشار: ۱۴۰۵/۰۹/۰۱
مهلت دریافت اسناد فراخوان فروش از سایت ستاد ایران: تا ساعت ۱۳:۰۰ تاریخ ۱۴۰۵/۰۹/۱۴
تاریخ بازدید: از ۱۴۰۵/۰۹/۰۱ تا ۱۴۰۵/۰۹/۰۴
مهلت ارائه پیشنهاد: تا ساعت ۱۳:۰۰ تاریخ ۱۴۰۵/۰۹/۲۴
تاریخ بازگشایی: ۱۴۰۵/۰۹/۲۵
تاریخ اعلام برنده: ۱۴۰۵/۰۹/۲۸

ضمنا رعایت موارد ذیل الزامی می‌باشد:
۱. برگزاری فراخوان صرفاً از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت می‌باشد و کلیه مراحل فرآیند شامل خرید و دریافت اسناد فراخوان (درصورت وجود هزینه مربوطه)، ارائه تضمین شرکت در فرآیند ارجاع کار جهت شرکت درفراخوان (ودیعه)، ارسال پیشنهاد قیمت و اطلاع از وضعیت برنده بودن فراخوان گران محترم از این طریق امکان پذیر می‌باشد.
۲. کلیه اطلاعات املاک و مستغلات شامل مشخصات، شرایط و نحوه فروش در برد اعلان عمومی سامانه مزایده قابل مشاهده، بررسی و انتخاب می‌باشد.
۳. علاقه‌مندان به شرکت در فراخوان می‌بایست جهت ثبت‌نام و دریافت گواهی الکترونیکی (توکن) با شماره‌های ذیل تماس حاصل نمایند:
شماره تماس مرکز پشتیبانی و راهبری: ۱۴۵۶
اطلاعات تماس دفاتر ثبت‌نام سایر استان ها، در دامنه سامانه (www.setadiran.ir) بخش "ثبت‌نام/پروفایل مزایده گر" موجود است.

جدول زمین‌های با کاربری‌های آموزشی با شرایط ۵۰٪ نقد و اقساط ۳۶ ماهه

ردیف	محله	ناحیه	فاز	کاربری	شماره قطعه	مساحت (مترمربع)	سطح اشغال (به درصد)	حداکثر تراکم (به درصد)	کل قیمت پایه کارشناسی (ریال) با شرایط نقد ۵۰٪ نقد و اقساط ۳۶ ماهه	۵٪ قیمت پایه
۱	۲	۱	۸	آموزشی	۸-۱-۲-۱۳	۷۶۵.۶۳	۵۰	۵۰	۱۷۷،۸۰۰،۰۰۰،۰۰۰	۸،۸۹۰،۰۰۰،۰۰۰
۲	-	-	۹	آموزشی	۹-۴-۳۹	۱۰۷۳.۲۳	۵۰	۵۰	۲۳۱،۱۴۰،۰۰۰،۰۰۰	۱۱،۵۵۷،۰۰۰،۰۰۰

جدول واحدهای تجاری، با شرایط ۵۰٪ نقد واقساط ۳۶ ماهه

ردیف	محله	ناحیه	فاز	کاربری	شماره واحد	مساحت (مترمربع)	بالکن (مترمربع)	انباری (مترمربع)	کل قیمت پایه کارشناسی (ریال) با شرایط نقد و اقساط ۵۰٪ نقد و ۳۶ ماه اقساط	۵٪ قیمت پایه
۳	-	-	۱۱	تجاری	واحد تجاری شماره ۳ (۲۸-۱-۳-۱۱)	۳۲.۰۸	-	-	۱۵۲،۴۰۰،۰۰۰،۰۰۰	۷،۶۲۰،۰۰۰،۰۰۰
۴	-	-	۱۱	تجاری	واحد تجاری شماره ۵(۰۶-۵-۳-۱۱)	۳۳.۴۴	-	-	۱۹۰،۵۰۰،۰۰۰،۰۰۰	۹،۵۲۵،۰۰۰،۰۰۰

جدول زمین‌های با کاربری آموزشی با شرایط ۳۰٪ نقدواقساط ۴۸ ماهه

ردیف	محله	ناحیه	فاز	کاربری	شماره قطعه	مساحت (مترمربع)	سطح اشغال (به درصد)	حداکثر تراکم (به درصد)	کل قیمت پایه کارشناسی (ریال) با شرایط نقد و اقساط ۳۰٪ نقد و ۴۸ ماه اقساط	۵٪ قیمت پایه
۵	-	-	۵	آموزشی	۵-۳-۱۰	۳۰۱۷.۵۵	۵۰	۲۰۰	۹۱۶،۸۶۴،۰۰۰،۰۰۰	۴۵،۸۴۳،۲۰۰،۰۰۰
۶	-	-	۹	آموزشی	۹-۱-۴۲-۳	۱۷۳۹.۳۸	۵۰	۱۰۰	۴۲۱،۹۵۲،۰۰۰،۰۰۰	۲۱،۰۹۷،۶۰۰،۰۰۰
۷	-	-	۱۱	آموزشی	۱۱-۱-۳-۵۲	۲۶۷۱.۵۹	۵۰	۲۰۰	۶۷۲،۴۴۸،۰۰۰،۰۰۰	۳۳،۶۲۲،۴۰۰،۰۰۰
۸	-	-	۱۱	آموزشی	۱۱-۳-۴-۹	۱۴۵۰.۱۸	۵۰	۵۰	۳۱۶،۱۶۰،۰۰۰،۰۰۰	۱۵،۸۰۸،۰۰۰،۰۰۰
۹	-	-	۱۱	آموزشی	۱۱-۱-۴-۴۶	۹۲۰.۸۴	۵۰	۱۵۰	۲۴۵،۶۳۲،۰۰۰،۰۰۰	۱۲،۲۸۱،۶۰۰،۰۰۰
۱۰	-	-	۲	آموزشی	۲-۱-(۴۲-۲)	۳۴۵۰.۱۷	۵۰	۱۰۰	۱،۰۹۴،۴۰۰،۰۰۰،۰۰۰	۵۴،۷۲۰،۰۰۰،۰۰۰
۱۱	-	-	۳	آموزشی	۳-۵-(۴۴-۹)	۲۳۴۵.۹۱	۵۰	۱۰۰	۸۰۲،۵۶۰،۰۰۰،۰۰۰	۴۰،۱۲۸،۰۰۰،۰۰۰

نشانی: کیلومتر ۱۷ آزادراه تهران- پردیس، نرسیده به بومهن، شهر جدید پردیس؛ تلفن: ۶۰۰، ۵۰۰، ۷۶۲۷۵۴۰۰-۰۲۱ و فاکس: ۷۶۲۷۳۴۲۲-۰۲۱

آدرس وب‌سایت: www.pardis-ntoir.gov.ir
روابط عمومی شرکت عمران شهرجدید پردیس